

JULIE SORELL

Hajnal Toszkánában

JULIE SORELL

Hajnal Toszkánában

KAS Kiadó, 2025

Fordította:
Horváth Éva

Szerkesztette:
Draskóczy Piroska

ISBN 978-615-6915-26-9

Minden jog fenntartva

© Julie Sorell, 2025
© KAS Kiadó, 2025

1. FEJEZET

Érkezés

A vonat lassú menetben érkezett be a kis toszkán állomásra. A forró nyári nap már lemenőben volt, a levegő narancsos fényekkel izzott. Marie az ablakhoz hajolt, szemeivel mohón itta a tájat: olajfák, lankás dombok, egy-egy elhagyatott kőház, és messze a háttérben szőlősorok kígyóztak a hegyoldalban.

Párizst, a sötét, feszült napokat, a családi drámát, az elvált férjét és az elhalványodott kapcsolatokat most maga mögött hagyta. Egyetlen bőrönddel érkezett a Lucca melletti kis faluba, ahol három hónapot tölt majd fordítói munkával – és talán önmaga rendbetételével is.

A peronon magas, kissé borostás férfi várt rá. Kalapot viselt, de a napszemüveg mögül is érezni lehetett tekintete súlyát.

– Marie? – kérdezte mély hangon.

– Igen. Roberto? – mosolygott rá bizonytalanul.

– Igen, örülök, hogy megérkeztél. Hosszú út volt?

– Elég hosszú, de ez a táj... minden fáradtságot megér.

Roberto elvette a bőröndöt, és berakta az autóba. Ahogy elindultak a poros, keskeny úton, Marie a leengedett ablakon át érezte a levendula illatát, az este hűvösét.

Roberto néha ránézett, de nem szólt. Mintha ő is megértette volna a nő csendjét, és nem akarta megzavarni.

A ház, ahová érkezett, egy régi szőlőbirtok központja volt. Vastag falú kőépület, a régmúltat idézte. Roberto családja generációk óta itt élt, és ő folytatta a borkészítés hagyományát.

Marie megilletődötten lépett be a hűvös házba. A falakon régi fényképek, kovácsoltvas lámpák, fakó szőnyegek sorakoztak.

Roberto bemutatta a két gyermekét: a komoly tekintetű kilencéves Marcót és a tizenegy éves Simonát, aki kíváncsi, nyílt mosollyal nézte az idegent.

– Ő Marie, Párizsból jött. Nálunk fog lakni egy ideig – mondta Roberto olaszul a gyerekeknek.

Marie nem értette a szavakat, de a hanghordozásból és a pillantásokból mindent megérezett. Itt még senki sem ismerte, és ez felszabadító volt. Abban reménykedett, hogy a hajdani olasz tudását felfrissítheti a következő hónapokban.

2. FEJEZET

A ház és a csend

A szoba, amit Roberto neki rendeztetett be, a ház keleti oldalán helyezkedett el. A spalettás ablak reggelente a nap első sugarait engedte be, és Marie már az első éjszaka után úgy érezte, mintha évszázadok óta ismerné ezt a szobát: a régi fából faragott ágyat, a durva vászon ágyneműt, a suttogó csendet.

Reggel korán kelt. A ház még aludt. Lábujjhegyen ment le a konyhába, ahol egy régi kotyogós kávéfőzőt talált, és némi kávé is. Mire a kávé illata betöltötte a teret, Roberto is megjelent – mezítláb, kócosan, álmosan.

– Nem tudtam sokat aludni – mondta Marie bocsánatkérő mosollyal.

– Ez itt gyakori. A csendnek súlya van – felelte Roberto, és töltött magának is egy csészével.

Kimentek a kertbe. A nap már felkúszott a dombok fölé. Marie a szőlősorokat nézte, a rendezett rendetlenséget, amit a természet és az ember együtt hozott létre.

– Gyönyörű itt – mondta halkan.

– Még nem is láttál semmit – mosolygott Roberto.

Aznap délelőtt körbevezette a birtokon. Megmutatta a borospincét, a présházat, a régi hordókat. Mesélt

nagyapjáról, aki a háború után kezdte újra a gazdálkodást a birtokon, és arról a szerelemről, amit azóta is a föld és a bor iránt érez.

– És a feleséged? – kérdezte halkán Marie.

Roberto elhallgatott, majd csak ennyit mondott: – Három éve halt meg. Marco és Simona azóta is keresik a mosolyát.

Marie nem felelt. Csak bólintott, és együtt nézték a szőlőleveleken táncoló napfényt.

3. FEJEZET

A dombok között, ahol a bor születik

A reggel frissessége lassan oszlott el a lankás táj fölött. A nap sugarai aranylóan simultak rá a szőlősorok párás leveleire, és minden kis csepp, amely az éjszakai harmatból maradt, szinte kristályként csillant meg a fényben.

Marie Roberto mellett állt a dombtetőn, ahonnan be lehetett látni az egész birtokot: egy tágas, szelíden hullámzó völgyet, melyet gondosan művelt szőlősorok tagoltak, mintha maga a föld is valamilyen ősi, pontosan kiszámított kotta szerint rendezte volna el sorait. A birtok neve „Poggio baciato dal Vento” volt – „széllel csókolt domb” –, Roberto nagyapjának hagyatéka, aki még a második világháború után tért vissza ide, hogy újra-telepítse a szőlőt, amit a háború elpusztított.

– A Chianti bor szíve ezekben a dombokban dobog
– mondta Roberto, miközben a horizontra mutatott.
– Ez itt a Chianti Colline Lucchesi határa, de a miénk még épp a klasszikus övezetbe tartozik. Ezek a földek Sangiovese szőlőnek valók. Csak itt ad ilyen testet, ilyen tüzes mélységet.

Marie bólintott, de nem szólt. Inkább figyelte, ahogy Roberto lehajol, ujjai közé vesz egy fürtöt a már érő, bíborba hajló szőlőből. A férfi mozdulata lassú volt és tiszteletteljes – ahogy egy zenész nyúl a hangszeréhez, vagy egy hívő a szentképhez.

A tőkék között keskeny ösvények kanyarogtak. Nem voltak tökéletesen egyenesek, de valami bensőséges rend mégis látszódott rajtuk. A talaj vöröses, agyagos kőzetel keveredett, és ahol a nap erősebben tűzött, ott a levelek kissé megégték – Roberto azonban nem bántódott emiatt.

– A Chianti nem a tökéletességtől lesz jó, hanem a küzdelemtől. A meleg, a szél, a hajnali pára, a júliusi aszály – mind hozzáteszi a maga ízét. Nem csupán ital ez, hanem történet. Egy év története minden palackban.

Lesétáltak a domb oldalán, ahol a pince hűvös bejárata bújt meg a sziklák között. A falakat borostyán futotta be, a vaskos ajtó mögött pedig sűrű, párás levegő és sajátos illat fogadta őket. Mélyről, mintha a föld szívéből jött volna, fás, fűszeres, enyhén dohányos aroma lengte körül őket – a Chianti születésének illata.

A pince boltíves mennyezete alatt hatalmas tölgyfahordók sorakoztak. Marie megérintette az egyiket: a fa hűvös volt és sima, mégis tapinthatóan régi. Az egyik hordón kézzel írt felirat: 2019, Riserva. Roberto megszólalt mögötte:

– Ez itt a legjobb évjáratom. Az az év, amikor minden ellene szólt: kevés eső, kevés termés, de a minőség... talán az volt a legjobb borom. A feleségem még kóstolta. Ő mondta rá először: „Ez a bor hallgatni is tud.”

A szavai halkan csengtek a falak között, és Marie hirtelen megértette: ez a hely nem csupán egy birtok, nem egy vállalkozás, hanem valami sokkal mélyebb, személyesebb. Minden szőlővessző, minden palack egy darabja volt Roberto múltjának, veszteségeinek, és – talán – a reményének is.

Amikor kiléptek a pincéből, a nap már magasabban állt. A domboldalon apró lepkék kergetőztek, és a levendulabokrok között egy kóbor macska sütkérezett. A ház vörös cseréptetője most aranyfényben izzott, és a teraszról Marco és Simona integetett feléjük.

– Holnap beviszlek a présházba is – mondta Roberto. – Ott kezdődik minden: kézzel szedjük, lágyan zúzzuk, aztán jön a csendes forrás.

– Mint az élet – felelte Marie. – Néha csak forrongunk, de aztán jön egy pillanat, amikor már nem a zaj, hanem csak a csend van körülöttünk.

Roberto ránézett. A szemében valami furcsa fény jelent meg. Talán meglepte, talán meghatotta a mondat – de nem szólt. Csak bólintott, majd elindultak vissza a ház felé, ahol már ebédhez készülődtek.

A nap perzselőn süttött, a szőlő levelei zizegtek a szélben, és a levegőben ott volt valami különös, lassú boldogság: a toszkán nyár, a föld lehelete, és egy új történet kezdete.

4. FEJEZET

Simona

A hajnal harmatot csempészett a fűre, és a birtokon minden mozdulatlan volt – mintha az éjszaka még nem engedte volna teljesen el a földet. Az ablak alatt egy madár füttye visszhangzott az udvaron, Marie pedig egy vékony gyapjútakaróba burkolózva figyelte a teraszt. A levegőben volt valami várakozás.

Nem sokkal később gyerekhangok szűrődtek ki a házból. Aztán léptek, aprók, határozottak – és Simona jelent meg az udvaron, fekete csizmában, zöldes-barna kockás lovagló nadrágban, haját copfba fogta, de máris kiszabadult egy-két tincs. Hátán egy kis bőr hátizsák.

– Szia! – kiáltotta, és elindult a ház mögötti domboldal felé.

– Hová mész ilyen korán? – kérdezte Marie, utána indulva.

– A lovakhoz! – mondta Simona egyszerűen, mintha ez mindenre magyarázat volna.

A ház mögött egy kis istálló állt. Nem volt túl nagy, de gondosan karbantartott épület, amit a reggeli fény melegen simogatott. Belül két ló nyerített halk üdvözléssel, amikor Simona belépett. Egy barna kanca volt az

egyik, hosszú szempillákkal és fényes szőrrel, a másik egy idősebb deres ló, aki csak lustán pislogott.

– Ő itt Lilla – mutatta be Simona büszkén. – Az enyém. Mármost nem teljesen, de én gondoskodom róla.

Marie közelebb lépett, és megérintette a ló nyakát. Az állat meleg volt, eleven, de nyugodt. Lilla szuszogva bólintott, mintha örült volna a jelenlétének.

– Szép ló. Hány éves?

– Tíz – mondta Simona, majd hirtelen megállt. – Te lovagoltál valaha?

A kérdés váratlanul érte Marie-t. Egy pillanatra elhallgatott, majd bólintott.

– Igen. Gyerekkoromban. Bretagne-ban, a nagynénémnél. Volt ott egy kis tarka póni, akit Marcellnek hívtak. Azt hittem, sosem fogad el engem. Aztán egy nap megengedte, hogy a hátára üljek. Akkoriban sokat voltam egyedül. Ő lett a barátom.

Simona figyelte őt, szokatlanul komolyan.

– Az jó lehetett. Én is néha úgy érzem, hogy csak Lilla ért meg igazán.

– Lehet, hogy a lovak mindig pontosan tudják, mit érzünk – mondta Marie mosolyogva.

– A felnőttek nem mindig értik – jegyezte meg Simona, miközben a nyeret a ló hátára tette. – Apa például mindig erősnek akar látszani. Még akkor is, amikor szomorú.

Marie nem válaszolt azonnal. Csak nézte a lányt, ahogy gyakorlott mozdulatokkal felkészíti a lovat a reggeli sétára. A mozdulatai olyan természetesek voltak, mintha ebben nőtt volna fel – és talán tényleg így is volt.

– Szeretnéd, ha elkísérnélek? – kérdezte halkán.

Simona felkapta a fejét, a szeme csillogott.

– Tudsz még lovagolni?

– Nem tudom. Rég volt. De azt hiszem, nem lehet elfelejteni.

Közben Roberto megjelent a domboldal szélén. Kezében kávéscsésze, arcán alig észrevehető mosoly. Figyelte, ahogy Marie és Simona együtt vezetik ki a két lovat az istállóból.

– Van egy másik ló is, aki régen a feleségemé volt – mondta halkán. – Nyugodt, megbízható. Ha gondolod, kipróbálhatod.

– Köszönöm – felelte Marie, és érezte, hogy valami egészen különös történik ebben a pillanatban: valaki helyet kínál neki a saját világában. Nem erőltetve, nem siettetve – egyszerűen csak engedi jelen lenni.

A kis deres kanca halk nyerítéssel fogadta Marie-t, mikor megközelítette. Az állat testmelege ismerősen emlékeztette a régi időkre. Marcell – a kis breton póni – hirtelen olyan élő volt, mintha tegnap látta volna utoljára.

Simona már a nyeregből integetett neki.

– Gyerünk! Mutatok egy titkos ösvényt a domb mögött!

Elindultak. A lovak lába alatt halk zizegéssel hajolt meg a fű, a mező peremén lepkék rajzottak, és a távolban sárgán izzottak a napraforgók. A táj kitárulkozott előttük, dombok, erdőfoltok, olajfaligetek és mandulafák tarkították, mindenütt a toszkán nap fénye vibrált.

– Szoktál írni? – kérdezte egyszer csak Simona, miközben lassan haladtak a dombtető felé.

– Igen. Könyveket fordítok. De néha saját történeteket is írok. Szeretem, ha a dolgok új jelentést kapnak.

– Akkor talán rólunk is írhat sz egyszer. A lovokról meg a dombokról.

Marie elmosolyodott.

– Lehet, hogy már el is kezdtem – suttogta.

Amikor megálltak a dombtetőn, a szél finoman belekapott Simona hajába, és a körülöttük lévő világ egyszerre csendes lett. Csak a lovak szuszogása hallatszott, és a levendula illata szállt a levegőben.

A lány hirtelen megszorította Marie kezét.

– Jó, hogy itt vagy.

És ebben a pillanatban Marie-t valami ismeretlen, kellemes érzés töltötte el.

Egy csodás nap

A délutánok Toszkánában olyanok voltak, mint egy festmény, amit valaki túl sokáig néz: minden pillanatban új részletet vesz észre rajta az ember. A lugas alatt ücsörögve Marie a vázlatfüzete fölé hajolt, és egy megkopott grafitceruzával satírozta be az egyik szőlőtőke árnyékát. Az árnyék szabálytalanul tört meg a kavicsos ösvényen, mintha maga is tétovázna, maradjon-e még egy ideig, vagy továbbvonuljon az olajfák irányába.

– Ez itt egy Sangiovese – mondta Roberto, miközben két poharat tett le az asztalra. A bor mélyrubin színe szinte lángolt a napsütésben. – Az egyik legszebb évjáratunk. 2016. Ne mondd el senkinek, de szerintem jobban sikerült, mint a tavalyi.

Marie elmosolyodott, és a pohár után nyúlt. Megforgatta a bort, ahogy Roberto tanította neki, és azután egy aprót kortyolt belőle. A bor selymesen simult a nyelvéhez, és egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Ez... meglepően eleven. Mintha... mintha egy kellemes erdőbe lépnék, ahol az avar alatt valami édes is lapul. – Marie kinyitotta a szemét. – Ugye ez nem butaság?

– Egyáltalán nem – bólintott Roberto, és csendesen mosolygott. – Aki érzi a bor lényegét, az már majdnem borásként gondolkodik.

A kert végében, a levendulák közt, Marco csendben ült egy padon. Térdén könyv, de alig lapozott bele.

Simona egy labdával játszott nem messze tőlük. Marie ezt is lerajzolta – gyors mozdulatokkal, mintha attól félne, hogy a pillanat túlságosan hamar elmúlik.

– Sokat rajzolsz az utóbbi napokban – jegyezte meg Roberto, miközben figyelte a keze mozgását.

– Igen. Megint érzem. Mint húszéves koromban. Mintha újra lenne bennem valami eleven kíváncsiság. A fény más itt, Toszkánában. Az emberek is... egyszerűbbek. Igazabbak.

Roberto elgondolkodva nézte őt.

– Szeretnél itt maradni? – kérdezte halkán.

Marie nem válaszolt rögtön. A ceruzája megállt a papíron, félbehagyta a szőlőtőkék mögötti domb kontúrait. Aztán lassan elmosolyodott.

– Nem tudom, meddig tart ez a nyár. De minden napját ajándéknak érzem.

Másnap kora reggel Marie egyedül indult sétálni. A lábán nyári szandál, a kezében egy kis vázlatfüzet, vállán könnyű vászontáska. A nap még nem égetett, inkább csak simogatta a bőrét. A dombtetőről belátta a vidéket: ezüstösen derengtek az olajfák, a távolban valaki kecskéket terelt, és a szőlősorok végtelen csíkokként szabdalták a tájat.

Leült egy kidőlt fa mellé, és figyelte, hogyan csillog a harmat a fűszálakon. A ceruza megint a papírhoz ért. Most nem rajzolt alakokat vagy részleteket – csak hangulatokat.

Egy ívben futó dombhátat. Egy madár röptét. A néma csöndet.

Egyszer csak megérezte Roberto jelenlétét a háta mögött. Nem szólt, de tudta, hogy ott van. A férfi leült mellé, és egy flaskát nyújtott át neki.

– Frissen facsart narancslé – mondta. – A piacról.

– Honnan tudta, hogy itt vagyok?

– Simona látott, amikor elindultál. Azt mondta: „Apa, Marie ma is gyűjti a fényt.” Így mondta, szó szerint.

Marie nevetett.

– Ez a legszebb bók, amit valaha kaptam.

– Én is így gondoltam.

Ahogy a nap egyre magasabbra kúszott az égen, a ház felől halk zongoraszó szűrődött ki. Marie megállt a konyhaajtóban. Marco ült a billentyűk előtt, és játszott. Roberto nem szólt, csak megérintette Marie kezét, és együtt figyelték a fiút.

– Egész délután gyakorolt. Azt mondta, holnap meg akar lepni valamivel – suttogta Roberto.

Marie szemébe könnyek szöktek, de nem szólt. A zene lágyan hullámozott végig a házon, mint a szőlőhegyeken a kora esti szél.